

του, ὅπως εὗρη τὸν δρόμον, ἡμεῖς δ' ἐξηκολουθή-
σαμεν συνομιλοῦντες περὶ αὐτοῦ.

— Δὲν εἶνε πραγματικῶς παράδοξος ἄνθρωπος; εἶπον τότε εἰς τὸν Γκουῶ. Δὲν προξενοῦν ἀληθῆ ἐκπληξιν αὐτῇ ἡ φλογερά εὐγνωμοσύνη, αὐτὸ τὸ κράμα τῆς ἀφελείας καὶ τοῦ μεγαλείου; Εἶδες ποίας λέξεις εὗρισκει ἐνίοτε; Ἐνθυμοῦμαι ὅτι μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπῆγα νὰ τὸν ἰδῶ, τὸν εὗρηκα καθήμενον εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας τοῦ μὲ ἓνα ἄλλον δυστυχῆ, ὅστις ἐτυφλώθη ἐπίσης ἀπὸ ἐκρηξίν ὑπονόμου.

— Περὶ τίνος συνομιλοῦσατε καὶ οἱ δύο σας; τῷ εἶπον.

— Διὰ τὸν ἥλιον, μοὶ ἀπήντησεν. Ἐπειτα δὲ ἐξηκολούθησεν. Ἀποδείξει πῶς εἶνε ἓνας Θεός, εἶνε τὸ φῶς. Οἱ ἄνθρωποι κάνουν φῶς, ἀλλὰ θέλουν ζύλα γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιά, λάδι διὰ νὰ φέξουν. Μὰ κ' αὐτὸ τὸ φῶς τῶν δὲν λάμπει πολὺ. Καὶ ἓνα δάσος ἀν' ἀνάψης θὰ φωτίσῃ δύο τρεῖς ὥρας μακρὰ. Μὰ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ λάμπει παντοῦ, παντοῦ.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀπήγγειλεν ὁ Θωμᾶς μετὰ τίνος ἐκστάσεως. Οὕτω λοιπὸν ὁ τυφλὸς οὗτος χωρικός τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ ἀνεύρισκε ἐν τῷ φωτί, δοξάζων τὸν ἥλιον τὸν ὁποῖον δὲν ἀπολαμβάνει. Τὸ δυστύχημά του τῷ ἐχρησίμειυσεν ὡς ὁδηγός, ὡς διδάσκαλος. Πόσον ὀλίγοι βλέπουν τόσον εὐκρινῶς ὅσον ὁ μαθητὴς οὗτος τῆς τυφλότητος!

(Ern. Legouvé.)

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ἐγγὺς μεγάλης πόλεως, ἐπὶ εὐρείας λεωφόρου, ἐβάδιζεν εἰς ἄνθρωπος ἀσθενικός καὶ γέρων.

Ἐβάδιζε κλονούμενος. Αἱ κάτισχοι κνήμαι του ἐσύροντο, ἠγείροντο δὲ κ' ἐπετίθεντο βαρεῖαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡσεὶ μὴ ἀνήκον πλέον εἰς αὐτόν. Ῥάχη ἦσαν τὰ ἐνδύματά του, ἡ δὲ γυμνὴ αὐτοῦ κεφαλὴ κατέπιπτεν ἐπὶ τὸ στῆθός του. Δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ πλέον, εἶχεν ἀπαυδήσει.

Ἐκαθέσθη ἐπὶ λίθου παρὰ τὴν ὁδόν, ἐκλινεν ἔμπρός, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Διὰ τῶν παραμορφωθέντων δὲ δακτύλων τὰ δάκρυα αὐτοῦ ἐπιπτον στάγδην ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ τεφρᾶς κόνεως.

Ἄνεμιμνήσκειτο.

Ἄνεμιμνήσκειτο πῶς, καὶ οὗτος, ἦτό ποτε ἔμπλεως ὑγείας καὶ ἔμπλεως πλούτου, καὶ πῶς κατέφθειρε τὴν ὑγίειαν καὶ ἔδαπάνησε τὸν πλοῦτον αὐτοῦ δι' ἄλλους, φίλους καὶ ἐχθρούς. Καὶ τώρα οὐδὲ τεμάχιον ψωμίου ἔχει, καὶ πάντες τὸν ἐγκατέλιπον, οἱ φίλοι χαχύτερον τῶν ἐχθρῶν. Ἐπέ-

πρωτο λοιπὸν νὰ ἐξευτελισθῆ μέχρι καὶ τοῦ ζητεῖν ἐλεημοσύνην;

Ἡ καρδιά αὐτοῦ ἦτο πλήρης πικρίας καὶ αἰσχύους.

Τὰ δὲ δακρυά του ἐπιπτον, ἐπιπτον ὀλονέν, μικρὰς κηλίδας σχηματίζοντα ἐπὶ τῆς τεφρᾶς κόνεως.

Αἴφνης ἤκουσε φωνὴν καλοῦσαν αὐτὸν ὀνομαστί· ἀνύψωσε τὴν κεκμηκυῖαν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του ἄγνωστον.

Ἄγνωστον ἔχοντα ἤρεμον καὶ σοβαρὰν μορφήν ἄλλ' οὐχὶ καὶ τραχεῖαν. Βλέμμα ὀξὺ ἄλλ' οὐχὶ καὶ σκληρόν.

— Ἐδῶκες ὄλον σου τὸν πλοῦτον, τῷ εἶπε πράεως· ἀλλὰ δὲν λυπεῖσαι διότι ἔπραξες τὸ ἀγαθόν;

— Δὲν λυποῦμαι, εἶπεν ὁ γέρων ἀναστενάξας... Ἄλλ' ἰδὲ ἀποθνήσκω τῆς πείνης.

— Ἄν δὲν ὑπῆρχον ὅμως ἐπαῖται, ποῖος θὰ ἔτεινε πρὸς σέ τὴν χεῖρα; ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος· δὲν θὰ εὗρισκες ἀφορμὴν νὰ δείξης καὶ νὰ ἐνασκήσης τὴν ἄρετήν σου.

Ὁ γέρων οὐδὲν ἀπεκρίνατο ἄλλ' ἐβυθίσθη εἰς ῥέμβηθιν.

— Μὴ φαίνεσαι λοιπὸν τώρα ἀλαζών, ταλαίπωρε γέρον· πήγαίνε, τείνον τὴν χεῖρα· δὸς καὶ σὺ ὁμοίως, εἰς ἄλλους ἀγαθοὺς ἀνθρώπους, εὐκαιρίαν νὰ δείξουν ὡς σὺ, ὅτι εἶνε ἀγαθοί.

Ὁ γέρων ἠνωρθώθη, ἀνύψωσε τὰ ὄμματα. Ἄλλ' ὁ ἄγνωστος εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῆ, καὶ μακρὰν, ἐπὶ τῆς λεωφόρου, εἰς διαβάτης ἐπεφάνη.

Ὁ γέρων ἐπλησίασε καὶ ἔτεινε αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Ὁ διαβάτης ἀπέστρεψε περιφρονητικῶς τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ἐπαίτου.

Ἄλλὰ μετ' αὐτὸν ἤρχετο ἄλλος, οὗτος δ' ἠλέησε τὸν γέροντα.

Ὁ δὲ γέρων ἠγόρασεν ἄρτον μὲ τὰ κερμάτια ἅτινα τῷ ἐδόθησαν, τὸ δ' ἐπαίτηθὲν τεμάχιον ἄρτου ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἠδύ, οὐδ' ἐνεῖχε πλέον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ αἰσχύνην, ἀλλὰ τοῦναντίον, εἰρηνική τις εὐαρέσκεια κατέλαβε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

(Τουργένιεφ)

Ἡ καθ' ἡμέραν συγγραφή, ἡ καθημερινὴ ἐξάντλησις τῆς διανοίας, ὁπόσους καὶ ὁποίους ἀγῶνας ἀπαιτοῦσι! Σχεδὸν ἀναγκάζομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ὁ παλαιὸς περὶ τοῦ λίθου τοῦ Σισύφου μῦθος ἀλληγορεῖται πρὸς τὴν ἀδιάλειπτον ἐργασίαν τοῦ ἐφημεριδογράφου. Ἡ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ἀπορρόφησης τῆς διανοητικῆς ἐργασίας τόσων καὶ τόσων συγγραφέων καθίστησι πλέον ἢ ἐπαρκῶς εὐνόητον τὸ αἶτιον τοῦ φιλολογικοῦ μαρασμοῦ. Ὁ τύπος, ἄλλος Μινώταυρος, (ἓνα μὴ ἀπομακρυνθῶμεν τῆς μυθολογίας), Μινώταυρος ὅμως σύμμικτος μὲ Σειρήνα, προσελκύεται καὶ καταβροχθίζει: χορείας λαμπρῶν διανοιῶν, αἵτινες θὰ ἐτίμων